

pol trebuha zašpehariti, kakor pravijo ljudje po vasi, pa bi se vam ne bila zlomila veja. Kajti, ni vsak za vse. Vi znate baje dobro jesti in piti, jaz pa plezati.«

Grof je škrtal od jeze ter si tipal otekli nos, toda rekel ni ničesar več, ampak jo je mahnil proti gradu in snoval načrte, kako bo kaznoval predrznega Tijeka Kijeka.

2. Tijek se seznanj z grajskim kozlom

Nekaj dni pozneje opazi grof Tijeka, kako stika za gobami pod gradom. Hitro pokliče oskrbnika in mu naroči, naj zgrabi Tijeka ter ga postavi pred hudega grajskega kozla Bodeža. Res, oskrbnik odide ter zgrabi nič hudega slutečega Tijeka in ga tira v zagrajeno dvorišče, kjer je rogovilil kozel Bodež. Ko zagleda kozel prišleca, povesi glavo in prične stopati ritenski. Oskrbnik postavi Tijeka pred sebe ter zlobno

opazuje, kaj bo. Kozel se zakadi. Tijek pa — ne bodi len, poskoči v zrak in ko pade nazaj, sedi jež kozlu na hrbtu z nosom proti repu. Tako zmanjka kozlu prve tarče in z vso silo se zapodi oskrbniku v trebuh, da ta nemilo jekne in se posadi na zadnjo plat.

Kozel je imel sedaj dovolj opravka z oskrbnikom na tleh. Pošteno ga je nabutal v hrbet, rebra in glavo. Tijek je urno porabil ugodno priliko, skočil na plot in čezenj v šumo.

Gospod grof je opazoval ta dogodek z grajskega okna. Razložil pa ni, da kozel ne buta v Tijeka ampak v oskrbnika. Šele, ko so grajski hlapci napodili kozla in vlekli onemoglega oskrbnika z dvorišča, je spoznal, da to ni Tijek. Vseeno pa se je nasmehnul, ker je tudi oskrbniku zelo privoščil kozlovo družino.

(Dalje prihodnjič.)

Josip Vandot

Drejkine verne duše

Lepa je bila svečka, ki jo je kupila Drejka pri vaški trgovki. Za to svečko je morala odšteti ves denar, ki ga ji je bila dala lani botra za god. Pa je bila svečka tudi vredna tega denarja, saj je bila tako lepo bela in je bila obrobljena celo s tremi rdečimi rožicami. Drejka je bila vesela, da je kupila to svečko in je bila prepričana, da bo svečke vesel tudi njen bratec Tinek, ki bo danes gotovo gledal vse popoldne iz nebes na zemljo. In bo videl na svojem grobu svečko, ki gori z rdečim plamenčkom, na njej se pa svetijo tri rožice in je tako bela in lepa kakor nobena druga sveča na pokopališču.

Tinek se bo veselo nasmejal gori za oblakom in bo rekel: »Glejte Drejko! Že delj ko leto dni se igram tod po nebesih, a Drejka me še prav nič ni pozabila. Še rajša me ima kakor taktat, ko sem ji še nagajal na zemlji. Saj drugače bi gotovo ne kupila tako lepe sveče in je ne bi prižgala na mo-

jem grobu. Drejko sem imel rad na zemlji, a še stokrat rajši jo imam zdaj v nebesih.«

Drejka se je smehljaja vso pot, ko sta stopala z materjo proti pokopališču. Smehljala se je tudi, ko je na bratčevem lepo okrašenem grobu prižgala svojo lepo svečko. Še videla ni ljudi, ki jih je bilo vse polno na pokopališču. Gledala je samo na svečko, ki je gorela z drobnim plamenčkom tam ob vzglavju groba, prav pod bornim lesenim križcem. Le včasih se je ozrla v nebo, ki je bilo jasno in je po njem le tu pa tam plaval samotni oblaček, hiteč proti belim, s snegom pokritim goram.

»Tinek, ali vidiš svečko?« je rekla tedaj potihoma, da je ni slišal nihče. »Rada te imam še vedno, pa sem jo prižgala, da boš še bolj vesel v nebesih. Ali jo vidiš, Tinek?«

Tinek je gotovo gledal na svečko in na sestrico, ker je svečka tako lepo

gorela, da še utripala ni prav nič. Gotovo je bil jako vesel in mu je bilo morda hudo samo zaradi tega, ker ne more priti iz nebes, da bi se vsedel kraj Drejke in se z njo pogovarjal kakor takrat, ko še ni bil mrtev. No, Tinku pa morda niti hudo ni, saj ve, da pride drevi domov in se bo vso noč pogovarjal z njo. Vse verne duše pridejo nocoj na zemljo, kakor prihajajo vsako leto na to noč. In Tinek bo gotovo prvi, ki prihiti domov. Saj ve, da ga imajo še vsi radi in da Drejka komaj čaka, da ga spet vidi in sliši.

Plamenček na sveči je že pregorel dve rožici in je tajal tretjo. Zvonovi so še vedno pozvanjali tiho in žalostno, a sonce se je pogreznilo za gore. Mrak je vstajal iz črnih gorskih globeli in se je spuščal na pokopališče, da so se videle goreče sveče še lepše. Noč že ni bila več daleč, a tudi tretja rožica se je stajala na Drejkini svečki in plamenček je samo še nemirno vztrepetaval. Vsak čas ugasne in Tinek ne bo gledal več iz nebes, ker bo na grobu tema in ne bo mogel videti ničesar več. Pa se napravi, da poleti vesel domov in se z Drejko pogovori o vsem, kar je lepega.

Z materjo sta se odpravili s pokopališča. Pol ure sta morali hoditi po temni in hrapavi poti, ker je Drejkin dom stal v samotji pod goro. Zvezde so se užigale po nebu, tiste zvezde, ki jih poznajo samo verne duše. Še veter se ni zganil nikjer po dolini, ker nocoj mora veter molčati, da imajo duše mir na dolgi poti iz nebes na zemljo.

Drejka je šla zgodaj spat, ker ji je mati rekla, da mora biti v hiši vse tiho in pokojno. Zakaj drugače si verne duše ne upajo priti, saj ljubijo samo mir in nič drugega. Drejka pa je sklenila, da nocoj ne bo zaspala, pa naj bi jo spanec še tako naganjal. Mižala je ves čas, dokler je bila mati še pokoncu. A ko je mati ugasnila luč, je Drejka spet odprla oči in je tiho gledala v temo. Vsak hip je pričakovala, da se vrata odpro in pride Tinek. Bog ve, ali pride skozi vrata ali skozi okno? Gotovo se bo lepo posvetilo po izbi. Saj so verne duše vse svetle, svetlejšje

nego zvezde, ki se izprehajajo po nebu. Ko pride Tinek, bo Drejka naglo vstala in se napravila. S Tinkom sedeta za mizo in se bosta pogovarjala o marsičem. Saj si bosta vedela mnogo

povedati, ker se nista videla že toliko časa.

Drejka so od pričakovanja že šče-mele oči, da jih je morala zapreti. A glej — čez tri trenutke se je res nekaj posvetilo pred njo. Dve zvezdi sta se zazibali po izbi in med njima je stal Tinek prav tak, kakršen je bil ta-

krat, ko je bil še doma. Samo klobuka ni imel več. Na glavi se mu je svetilo nekaj okroglega, podobnega veliki zvezdi, ki ima štiri rogljičke.

»Tinek, saj sem vedela, da prideš,« je zaklicala Drejka. Že je hotela skočiti s postelje, da se naglo napravi. A Tinek je zamahnil z roko in se veselo posmejal.

»Le mirno spi naprej!« ji je rekel. »Veš, nimam prav nič časa. Takoj moram nazaj v nebesa. Zunaj me že čaka oblak, da me odnese. Oblaki pa ne čakajo radi. Zato se mi pa mudi. Prišel sem le radi tega, da me spet vidiš in me ne pozabiš. Lepo svečko si mi prižgala na grobu. Ves čas sem jo gledal iz nebes, pa sem bil strašno vesel. Jutri pojdeš hlebčke zbirat po vasi. Le glej, da najlepšega shraniš zame. Pa pridem drugo leto spet domov. Takrat se pa pogovoriva o vsem, ker drugo leto bom imel več časa. Le zdrava ostani, Drejka!«

Svetloba je hipoma ugasnila in Drejka ni videla Tinka nič več. Še vedela ni, ali je odšel skozi okno ali skozi vrata. Bila je žalostna, da bi bila najrajša na glas zajokala. Glejte, tako se je veselila današnje noči, pa se je je veselila zaman. Tinek je pač prišel, se ji posmejal in ji govoril prijazne besede. A samo tri trenutke je bil pri njej, pa je že izginil in zdaj ga ne bo videla do drugega leta nič več.

Drejka je bridko vzdihnila. A tedaj je začutila na licu mehko roko. Odprla je oči in zagledala kraj postelje mater. Svetel dan je že bil in njen zajtrek se je že kadil na mizi.

»No, ali ne pojdeš hlebce zbirat?« se ji je nasmehnila mati. Drugi otroci že davno hodijo po vasi. Ti pa spiš in spiš.«

Drejka se je naglo napravila in pouzila zajtrek. Oblekla si je toplo šlabankico, si dela na glavo volneno čepico in vzela s police pisano košarico. Mudilo se ji je na vas, ker je bilo že pozno in ker je mislila, da so drugi otroci pobrali na vasi že vse hlebce. Toda kmalu je videla, da se je prav

po nepotrebnem bala. Zakaj v vsaki hiši je dobila hlebec, ki ga je skrbno spravila v košarico. Obiskala je že vse hiše in se je nazadnje domislila, da mora še do botre, ki je imela veliko hišo precej visoko v gori.

»Botri se gotovo zamerim, če ne pridem k nji,« si je rekla. »Lep hlebec je najbrž spekla prav za mene. Moram k nji, čeprav je pot strma.«

Nič več se ni pomišljala, temveč je krenila na pot, ki se je spenjala v goro. Sonce je prijetno sijalo v gorsko dolino in po skalnatih vrhuncih se je povsod veselo svetil sneg. Pot je bila samotna, da je Drejka prav lahko razmišljala, kar je hotela. Razmišljala pa je samo o pretekli noči in o bratcu Tinku, ki je bil prišel ponoči k nji, pa je tako hitro odšel. Seveda se je Drejka tu pa tam domislila; da je morabit samo sanjala. A hitro je zavrgla to misel in je bila že spet prepričana, da je bil Tinek prav zares pri nji.

»Rekel mi je, naj shranim najlepši hlebec zanj,« je dejala sama sebi. »Pa ga tudi resnično shranim. Samo tega ne vem, kateri hlebec je najlepši, ko so vsi tako lepi.«

Visoko je že bila v gori. Pot se je vila ob strmem prepadu, globoko doli je šumela voda in se zaganjala preko skalovja. Drejka ni bila več daleč od botrine domačije. A vendar se je vsedla ob potu na kamen. Pregledala je vse hlebce, ki jih je imela v košarici, in jih je izbirala. A nikakor se ni mogla odločiti, kateri bi bil najlepši, da bi ga shranila za mrtvega Tinka. Položila je vse hlebce nazaj v košarico in se napolila naprej.

Zavila je v ozek jarek, nad divjo vodo je bila tu razpeta ozka brv. Drejka je kar zletela po nji in je že bila onkraj jarka. Pred sabo je zagledala ravnico, polno lepih njiv in sadnih dreves. Tam je stala botrina domačija, prostorna in lepa, in se je vsa svetila v jesenskem soncu. Drejka je še bolj pospešila korake in je kar naenkrat stala v veži.

(Konec prihodnjič.)